

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **D. H. H.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 1. 2017, č. j. CPR-23373-2/ČJ-2016-930310-V242, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 5. 2017, č. j. 17 A 28/2017 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, Odbor cizinecké policie (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 15. 8. 2016, č. j. KRPK 103133-85/ČJ-2015-190026-KV, uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění. Současně stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců.

[2] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud především nepřisvědčil žalobcově námitce, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřené co do formy uloženého opatření (zejména s ohledem na nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života) a co do délky správního vyhoštění.

[5] Dále také nepřisvědčil námitkám, že správní orgán prvního stupně nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), že ve smyslu § 50 odst. 3 téhož zákona správní orgán prvního stupně nezjišťoval i skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, ani že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo v rozporu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Za pochybení nepovažoval ani to, že správní orgány nepřibraly žalobcova zletilého syna jako účastníka správního řízení. Nedovodil ani, že správní orgány svým postupem porušily § 90 odst. 3 správního řádu v průběhu správního řízení.

III.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti tomuto rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel nejprve namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Má za to, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě a pouze přebral argumentaci žalované obsaženou v napadeném rozhodnutí, aniž by vysvětlil, proč právě jí dává přednost před argumentací stěžovatele. Krajský soud tím aproboval nesprávná a nepřezkoumatelná rozhodnutí správních orgánů. Konkrétně se krajský soud nedostatečně zabýval posouzením přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele, ať už s ohledem na samotnou formu užitého opatření (vzhledem k tvrzenému nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele), tak na jeho délku. Krajský soud se rovněž řádně nevypořádal s námitkou porušení zásady materiální pravdy ze strany správních orgánů.

[8] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká, že nesprávně posoudil žalobní námitku týkající se nepřibrání jeho syna jako účastníka správního řízení. Rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele totiž zasáhne nejenom do jeho soukromého a rodinného života, ale i do života jeho rodinných příslušníků. Tím, že stěžovatelův syn nebyl přibrán jako účastník správního řízení, byl dotčen na svém právu na spravedlivý proces.

[9] Podle stěžovatele krajský soud nesprávně vypořádal také námitku týkající se postupu správních orgánů, které k jeho odvolání rozhodly v jeho neprospěch, když žalovaná nejprve zrušila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o povinnosti opustit území (ze dne 8. 4. 2016, č. j. KRPK-103133-60/ČJ-2015-190026-KV) a správní orgán

prvního stupně po novém projednání rozhodl o uložení správního vyhoštění rozhodnutím uvedeným v odst. [1].

[10] Stěžovatel rovněž nesouhlasí s posouzením, které krajský soud učinil ohledně namítané nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění (co do zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života a co do délky správního vyhoštění). Nezohlednil totiž řádně naplnění jednotlivých kritérií přiměřenosti vyplývajících z § 174a zákona o pobytu cizinců, jako je dlouhodobost jeho pobytu na území České republiky a vytvořené vazby soukromého a především rodinného charakteru, zejména s ohledem na stěžovatelova zletilého syna, kterému byl v České republice udělen dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. Stěžovatel uznává, že se v minulosti dopustil porušení zákona, ale trest za ně si již odpykal a poučil se.

[11] Součástí kasační stížnosti učinil stěžovatel také návrh na přiznání odkladného účinku. Tomu kasační soud usnesením ze dne 7. 8. 2017, č. j. 8 Azs 140/2017 - 38, vyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek přiznal.

IV.

[12] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry uvedenými v napadeném rozsudku; ten považuje za přezkoumatelný a zákonný. Navrhuje proto kasační stížnost zamítnout.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Jelikož stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu mimo jiné pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto kasační námitkou. Bylo by předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítl, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, obsahující dostatek důvodů podporujících výrok rozhodnutí.

[16] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek

uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[17] Namítal-li stěžovatel, že se krajský soud dostatečně nezabýval vznesenými žalobními námitkami a pouze převzal argumentaci žalované uvedenou v napadeném rozhodnutí, zdůrazňuje Nejvyšší správní soud, že takový postup krajského soudu není, za předpokladu, že je rozhodnutí správního orgánu řádně odůvodněno, *a priori* vyloučen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130). V právě posuzované věci však krajský soud uvedeným způsobem nepostupoval; v napadeném rozsudku sám přednesl ucelenou argumentační linii a uvedl svá stanoviska k řešeným otázkám. Je však možno podotknout, že se argumenty soudu s argumenty žalované z velké části shodují.

[18] Nejvyšší správní soud rovněž nepřisvědčil stěžovatelovým výtkám, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění (jak samotného opatření, tak i jeho délky) a námitkou porušení zásady materiální pravdy ze strany správních orgánů. K oběma uvedeným námitkám se krajský soud v napadeném rozsudku vyjádřil; k prvé z uvedených námitek na stranách 9-11 napadeného rozsudku a k druhé na stranách 8-9 napadeného rozsudku.

[19] Kasační soud tedy dospěl k závěru, že napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů netrpí. Krajský soud dostatečně objasnil, z jakého skutkového stavu vyšel a jak jej následně právně hodnotil. Vypořádal všechny uplatněné žalobní námitky a vysvětlil, proč je shledal nedůvodnými a přisvědčil právním závěrům, k nimž dospěla žalovaná a před ní i správní orgán prvního stupně. Podle Nejvyššího správního soudu je tedy napadený rozsudek řádně odůvodněný. Stěžovatel ostatně proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na mnoha místech s ním polemizuje, což by v případě rozsudku nepřezkoumatelného pro nedostatek důvodů nebylo možné. Pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku ještě nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[20] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, zabýval se dále kasačními námitkami poukazujícími na jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[21] Ze správního spisu se podává, že dne 9. 12. 2015 bylo při silniční kontrole stěžovatele z jeho cestovního dokladu zjištěno, že nevycestoval z Evropské unie v době platnosti výjezdního příkazu, tj. do 27. 5. 2014. Z toho důvodu byl stěžovatel téhož dne podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajištěn a následně eskortován ke správnímu orgánu prvního stupně. Ten zjistil, že stěžovatel pobýval od 28. 5. 2014 (den po skončení platnosti výjezdního příkazu) do 9. 12. 2015 (kdy

byl zajištěn) na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Zahájil proto se stěžovatelem řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. V průběhu řízení však dospěl k závěru, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince (stěžovatel má na území České republiky zletilého nezaopatřeného syna, kterého finančně podporuje a zajišťuje mu bydlení). Řízení proto překvalifikoval na řízení o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců a dne 8. 4. 2016 vydal rozhodnutí č. j. KRPK-103133-60/ČJ-2015-190026-KV, kterým stěžovateli uložil povinnost opustit území České republiky. Žalovaná v odvolacím řízení nesouhlasila se závěrem správního orgánu prvního stupně, že rozhodnutí o správním vyhoštění by způsobilo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele a rozhodnutím ze dne 30. 5. 2016, č. j. CPR-11479-4/ČJ-2016-930310-V242, uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušila pro nezákonnost a rozpor s veřejným pořádkem a věc mu vrátila k novému projednání a rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně následně rozhodnutím ze dne 15. 8. 2016, č. j. KRPK-103133-85/ČJ-2015-190026-KV, uložil stěžovateli správní vyhoštění; toto rozhodnutí k odvolání stěžovatele potvrdila žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti především nesouhlasil se závěrem krajského soudu o přiměřenosti formy uloženého opatření – správního vyhoštění (zejména s ohledem na možný zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele), ani s jeho délkou.

[23] Správní vyhoštění představuje specifické administrativní opatření spočívající v ukončení pobytu cizince na území České republiky, které je spojeno se stanovením doby k vycestování a doby, po kterou nelze cizinci umožnit další vstup na území (srov. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen nařídit cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 Azs 38/2015 - 41).

[24] Stěžovateli bylo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uloženo správní vyhoštění s dobou 6 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

[25] Podle citovaného ustanovení *„[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění.“* Rozhodnutí o správním vyhoštění lze však podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vydat pouze za předpokladu, že by jím nebylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizince.

[26] Správní orgán je podle § 174a zákona o pobytu cizinců povinen rovněž zkoumat přiměřenost rozhodnutí s ohledem na *„závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“* Není však jeho povinností věnovat se v rozhodnutí každému z jednotlivých kritérií vyjmenovaných v citovaném ustanovení, ale pouze těm, která mají pro posuzovanou věc nějakou relevanci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34).

[27] V právě posuzované věci není sporu o tom, že stěžovatel pobýval od 28. 5. 2014 (kdy mu skončila platnost výjezdního příkazu) do 9. 12. 2015 (kdy byl zajištěn) na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu; tedy, že naplnil důvod pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel však namítá, že rozhodnutím o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, proto jej správní orgán prvního stupně nebyl ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců oprávněn vydat.

[28] Nejvyšší správní soud předesílá, že námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění se již zevrubně zabývala žalovaná na str. 5-7 napadeného rozhodnutí a také krajský soud na str. 9-11 napadeného rozsudku. Ze správních rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány při rozhodování o správním vyhoštění zohlednily závažnost a druh stěžovatelova protiprávního jednání, ale i veškeré jim známé skutečnosti o stěžovatelově životě; důkladně zhodnotily i možný dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.

[29] Posouzení přiměřenosti provedené správními orgány považuje kasační soud za dostatečné k učinění závěru o tom, že rozhodnutím o správním vyhoštění nebude v případě stěžovatele nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života; krajský soud proto nepochybil, pokud neshledal v postupu správního orgánů prvního stupně, který stěžovateli uložil správní vyhoštění, a žalované, která toto rozhodnutí potvrdila, pochybení. Nejvyšší správní soud nemá k jejich závěrům žádná další doplnění. Nepřisvědčil proto výtkám stěžovatele, že krajský soud *„banalizoval“* naplnění jednotlivých důvodů nepřiměřenosti, zejména dlouhou dobu pobytu na území České republiky a rodinné vazby.

[30] Stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území členských států Evropské unie, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. *„samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda*

premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 – 43). Úkolem soudu tedy „*není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním. Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem*“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46).

[31] Zákon o pobytu cizinců odvozuje v jednotlivých případech dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie od závažnosti posuzovaného jednání cizince. V projednávaném případě byl správní orgán prvního stupně oprávněn stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců stanovit dobu, po kterou není oprávněn vstoupit na území až na 3 roky; uložil však dobu 6 měsíců, tedy v dolní polovině sazby. Správní orgán prvního stupně i žalovaná při přezkumu jeho rozhodnutí zvažovaly při stanovení délky této doby především závažnost protiprávního jednání stěžovatele, tj. hrubého porušování pobytového režimu na území České republiky, a vztah stěžovatele s jeho synem.

[32] Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní úvahy zde nevybočily z mezí stanovených zákonem, rozhodnutí na nich založená jsou odůvodněna logickými úvahami askutečnosti, o které správní orgány své posouzení opřely, mají oporu ve spise a byly řádně zjištěny. Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by správní orgány při rozhodování o době, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, svévolně překročily svoje diskreční oprávnění. Krajskému soudu, který se se závěry správních orgánů rovněž ztotožnil, proto také v tomto ohledu nelze nic vytknout.

[33] Stěžovatel dále v kasační stížnosti krajskému soudu vyčítá, že se nesprávně vypořádal s žalobní námitkou týkající se postupu správních orgánů, které nepřibraly jeho syna jako účastníka správního řízení a tím zasáhly do jeho práva na spravedlivý proces. Rozhodnutí o správním vyhoštění by totiž nemělo dopad pouze do stěžovatelova soukromého a rodinného života, ale i do rodinného života jeho syna. Ten by tudíž měl ve správním řízení požívat stejných procesních práv jako stěžovatel.

[34] Krajský soud v napadeném rozsudku vyslovil, že z výpovědi stěžovatelova syna vyplynulo, že „*je již zletilou osobou s ukončeným středoškolským vzděláním, přes týden bydlí v bytě sám a pouze nepravidelně o víkendu zde žalobce bydlí s ním; žalobce tedy svého syna [...] podporuje hlavně finančně, a to z nelegální výdělečné činnosti. Tímto má soud za prokázané, že správní orgány nepochybily, když ani zletilého syna žalobce nepřibraly za účastníka řízení.*“

[35] Zákon o pobytu cizinců nemá vlastní ustanovení o účastnících řízení. Kdo je účastníkem řízení proto stanoví obecně § 27 správního řádu. Účastníkem tohoto řízení dle § 27 odst. 1 písm. b) téhož zákona je cizinec, o jehož vyhoštění se vede toto řízení

(stěžovatel). Není však vyloučeno, aby účastníkem řízení byly i další dotčené osoby v souladu s § 27 odst. 2 správního řádu.

[36] Podmínkou účastenství podle posledně uvedeného ustanovení však je, aby byl rodinný příslušník (zde stěžovatelův zletilý syn) správním rozhodnutím přímo dotčen, resp. aby dotčení na jeho právech potenciálně hrozilo. Takové dotčení se vztahuje přímo k tomuto rodinnému příslušníkovi. Ten jediný mohl být dotčen na svých procesních právech tím, že ve správním řízení nevystupoval jako jeho účastník. Ten se také mohl a měl bránit, že s ním nebylo jednáno jako s účastníkem řízení o správním vyhoštění jeho otce. Z ustálené judikatury kasačního soudu vyplývá, že žalobce může v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech (ať již hmotných či procesních). Stěžovatel se tudíž i v tomto případě mohl domoci ochrany pouze proti porušení svých vlastních práv, na nichž byl rozhodnutím zkrácen, nikoliv porušení práv jiného subjektu, zde svého zletilého syna (viz obdobně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 52/2008 - 92, ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008 - 103, nebo ze dne 19. 8. 2011, č. j. 5 As 58/2011 - 141).

[37] S ohledem na právě uvedené mohla být v otázce účastenství stěžovatelova zletilého syna napadeným rozhodnutím a posléze vydaným rozsudkem krajského soudu zasažena jeho právní sféra, nikoliv právní sféra stěžovatele, který však přesto tuto skutečnost namítá. Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že k zásahu do veřejných subjektivních práv stěžovatele nemohlo nepřibráním jeho zletilého syna do řízení dojít. Neshledal proto potřebu se uvedenou námitkou věcně nezabývat (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017, č. j. 9 Azs 214/2017 - 58).

[38] Stěžovatel nakonec v kasační stížnosti nesouhlasil ani s vypořádáním žalobní námitky vztahující se k nesprávnému postupu správního orgánu prvního stupně, který poté, co bylo ve věci stěžovatele jeho rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území žalovanou zrušeno a věc mu vrácena k novému projednání a rozhodnutí, rozhodl o uložení správního vyhoštění. Správní orgán prvního stupně podle stěžovatele bez dalšího zhoršil jeho postavení tím, že mu v novém projednání uložil správní vyhoštění, aniž by nějakým svým úkonem „*překvalifikoval*“ řízení o povinnosti opustit území na řízení o správním vyhoštění.

[39] Jak již výše uvedeno (viz odst. [21]), v právě posuzované věci žalovaná rozhodnutím ze dne 30. 5. 2016, č. j. CPR-11479-4/ČJ-2016-930310-V242, zrušila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o uložení povinnosti opustit území ze dne 8. 4. 2016, č. j. KRPK-103133-60/ČJ-2015-190026-KV, a vrátila mu věc k novému projednání a rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Na takovou situaci se již z povahy věci neuplatní pravidlo podle § 90 odst. 3 správního řádu, na které stěžovatel poukazoval. Jinak by tomu bylo, pokud by žalovaná postupovala podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a sama měnila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Ke shodnému závěru jako nyní kasační soud dospěla v napadeném rozhodnutí i žalovaná; krajský soud jí

v napadeném rozsudku přisvědčil, a tedy nepochybil, pokud uvedenou žalobní námitku shledal nedůvodnou.

[40] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval správně, když stěžovateli podle §119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uložil správní vyhoštění. Rovněž doba 6 měsíců, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena v rámci zákonných mezí. Nepochybila proto ani žalovaná, která toto rozhodnutí potvrdila, ani krajský soud, který žalobu směřující proti jejímu rozhodnutí zamítl.

VI.

[41] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[42] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu